

gives fri Læge og Medicin af det Offentlige indenfor Sygefæsternes Omraade. Kan man blive enig om dette, tror jeg, at man har gjort Noget for at ordne disse Forhold. Det vil medføre, at Kontingentet i Sygefæstene kan lættes betydelig ned, saa at selv den mindre Bemidlede kan se sig i Stand til at blive Medlem af Sygefæst og for et ringe Kontingent nyde en nogenlunde rigelig ugentlig Understøttelse. Kunde vi blive enige om at gaa den Vej, tror jeg, vi maa hilse Forslaget med Glæde. Men skulde vi blive staaende ved, hvad der nu staar i Lovforslaget, tror jeg, det vil skade i Stebet for gavne. I alt Fald vil jeg haabe, at det maa gaa op for Thingets Medlemmer, at kunde vi faae denne Samfundsopgave ordnet, skulde vi ikke blive hange for at lukke Statskassen op, thi dertil bør Pengene bruges og ikke til Gendarmerikorps eller Militarismens Udbredelse i det Hele.

Scharling: Naar man betragter det foreliggende Lovforslag, og naar man har fulgt Forhandlingen i det andet Thing, maa man sikkert erkjende, at der i de sidste 12 Aar er sket et meget stærkt Fremskridt i Opfattelsen af det Offentliges, særlig Statens Forhold overfor Sygefæstene. Det vil vistnok erindres, at der i 1875 blev nedsat en Kommission, der i Almindelighed betegnedes „Arbejderkommissionen“, som i sin i 1878 afgivne Betænkning beskæftigede sig med en stor Del Forhold vedrørende de arbejdende Klassers Stilling og Kaar, og derunder var da ogsaa Sygefæsteforsikring. Det vil nu være ret interessant at se, hvad man den Gang mente at maatte fordrø for at fremme Sygefæstefagen. Hovedspørgsmaalet stod den Gang i Kommissionen om det, som atter enkelte Talere i Dag have draget frem, Spørgsmaalet om Frivillighed eller Tvang. Flertallet i Kommissionen holdt ubetinget paa Frivilligheden, medens et ganske vist ikke saa lille Mindretal holdt paa Tvang, ligesom det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Henning Jensen), der talte i Dag. Jeg, som den Gang sluttede mig til Flertallet, staar fremdeles paa samme Standpunkt og kan væsentlig henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Holch). Hvor meget jeg end ønsker, at Sygefæsteforsikring maatte blive i den Grad almindelig, at alle de Ubemidlede i Samfundet kunde blive Medlemmer af Sygefæstfer, vil jeg dog, i alt Fald indtil videre, have nogen Betænkning ved at paalægge dette som en tvungen Foranstaltning, navnlig naar man ser den

betydelige Udvikling, som Sygefæstefagen har faaet ad Frivillighedens Vej. Det ophlystes i 1874, at der dengang fandtes omtrent 87,000 Medlemmer i Sygefæstene. Det er nu ophlyst, at der i 1885, altsaa lidt over 10 Aar senere, fandtes omtrent 120,000 Medlemmer. Naar vi betænke, at de allerfleste Sygefæstfer have bestaaet et Par Decennier, maa det sikkert siges, at der har været en ganske betydelig Fremgang. Naar den sidste ærede Taler fremhævede, at Sygefæstefagen nu var i Tilbagegang, skal jeg først bemærke, at jeg ikke kjender nogen statistisk Oplysning, som godtgjør dette i sin Almindelighed, men at jeg ingenlunde derfor tør benægte, at han kan have Ret i, at der, i alt Fald paa visse Omraader, som han formodentlig maa kjende nærmere til, har vist sig en saadan Tilbagegang. Men Spørgsmaalet bliver nu, hvad Grunden har været dertil. Arbejderkommissionens Betænkning pegede stærkt paa de Mangler, som hestede ved mange Sygefæstfer, og navnlig da, at de for det Første ofte vare for smaa til, at de kunde bygges paa en virkelig Sandsynlighedsberegning, og at de derfor, naar Sygdom tilfældig optraadte i større Omfang indenfor deres lille Kredts, da kunde blive insolvente, saa at de ikke kunde opfylde deres Forpligtelser. Der pegedes endvidere paa, at der altsor lidet og ofte aldeles ikke toges Hensyn til den forskjellige Alder, hvori Medlemmerne indtraadte i Kassen, at der altsaa ikke blev taget Hensyn til, at de, der indtræde i en ældre Alder, ere mere udsatte for at blive syge, og derfor ogsaa, naar de indtræde, bør betale et noget høiere Kontingent end de, der indtræde i en ung Alder. Der blev fremdeles peget paa det Støffende, som der overhovedet er i Sygefæsternes finansielle Status i den første Tid, de bestaa. Det vil da ofte være saaledes, at et større Antal yngre kraftige Medlemmer indmelde sig, at derfor Indtægterne synes at være forholdsvis rigelige og næsten overflødige i Forhold til de Krav, som stilles til Kassen. Man tror da at kunne strække sig videre enten ved at nedsette Indstudet eller give hyerligere Ydelsler; men naar der saa er gaaet flere Aar, saa høre de gunstige Forhold op, og saa blive Kasserne mere eller mindre ude af Stand til at opfylde deres Forpligtelser, og det er da ikke saa underligt, om der derpaa indtræder en Tilbagegang i deres Virken, i den Tillid, de nyde i Befolkningen. Det, som derfor var Hovedpunktet i Arbejderkommissionens Indstilling, var, at man skulde se at naae hen til anerkjendte Sygefæstfer, som vare undergivne det Offentliges Kon-